

Παραμύθια Ιστορίες Βιώματα & Φαντασία

Β' & Γ' Τάξη
Δημοτικό Σχολείο Λιβαδίου
2015 - 2016

Ζωγραφιά εξωφύλλου: "Η Πιπίκα", Μπαζούκης Δημήτριος

Δημοτικό σχολείο Λιβαδίου

Σχολικό έτος: 2015-2016

Επιμέλεια οι δάσκαλοι:

Τζημαγιώργη Λόλα – Καψάλης Νίκος

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μια φορά κι έναν καιρό.....

Ήταν κάποτε παλιά.....

Κόκκινη κλωστή δεμένη.....

Γαλήνεμα της ψυχής! Απόλυτη ησυχία. Τα εγγόνια ένα γύρο ή χουχουλιασμένα στη φλοκάτη, ο παππούς ή η γιαγιά στη μέση.

Το παραμύθι αρχινά.

Απλές ιστορίες της καθημερινότητας, βιώματα ή αποκυήματα της φαντασίας των παππούδων, γίνονταν πανέμορφα παραμύθια για να αποκοιμηθούν ήρεμα τα παιδιά. Κι όταν ο Μορφέας αργούσε νάρθει «κι άλλο ένα παππού κι άλλο ένα!»

Και ξανάρχιζε ο παππούς, ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα, ο λύκος ο κυρ-Νικόλας, η αλεπού η κυρα-Μάρω, ο Τσιουτσιουμίγκας, ο Χότζας, ένας παπάς, μια γιαγιά κι ένας παππούς..... Ίδια πρόσωπα, διαφορετικές ιστορίες.

Ευεργετικό το παραμύθι στις ψυχές των παιδιών, παιδαγωγικό, διδακτικό.

Αυτήν ήταν και η αιτία, μιας και τα περισσότερα κείμενα των πρώτων τάξεων του δημοτικού σχολείου αναφέρονται σε παραμύθια, που μας έδωσε την ιδέα να καταγράψουμε κάποια από τα δικά μας. Ελπίζουμε να ανασκαλέψουμε και να ξυπνήσουμε τις μνήμες των μεγάλων, αλλά και να ζωηρέψουμε την περιέργεια των μικρών ώστε να συγκεντρωθούν όσο το δυνατόν περισσότερα.

Σας παρουσιάζουμε, λοιπόν, το μικρό δείγμα που καταφέραμε να καταγράψουμε σ' ένα μικρό τεύχος.

Ευχαριστούμε όλους όσους μπήκαν στον κόπο να βγάλουν στην επιφάνεια παλιές μνήμες και να αφηγηθούν στα παιδιά αυτές τις ιστορίες.

Συγχαρητήρια στα παιδιά που εργάστηκαν με προθυμία και ζωγράφισαν με μεράκι.

Πιστεύουμε να το απολαύσετε!

Οι μαθητές της Β' & Γ' τάξης

1. Το πιο μεγάλο ψέμα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρία αδέρφια.

Ο μεγάλος ήταν τεμπέλης. Η μαμά τους, τους έστελνε να δουλέψουν. Στο δρόμο βρήκαν μια συκιά. Οι μικροί σκαρφάλωσαν. Ο μεγάλος ξάπλωσε από κάτω.

- Εγώ θα περιμένω να μου πέσει το σύκο στο στόμα.

Τα δυο μικρά παιδιά πήγαν στην Αμερική, δούλεψαν, γύρισαν. Το μαθαίνει ο μεγάλος αδερφός, πηγαίνει και ξαπλώνει κάτω από τη συκιά.

- Ακόμα εδώ είσαι αδερφέ;
- Δεν έπεσε ακόμα το σύκο.

Γυρίζοντας για το σπίτι τους, τους φιλοξενεί ο παπάς του γειτονικού χωριού. Αφού γνωρίστηκαν, λέει ο παπάς:

- Αν πείτε το μεγαλύτερο ψέμα, θα πάρετε τα τρία κορίτσια μου. Αν το πω εγώ, θα πάρω τα λεφτά σας.

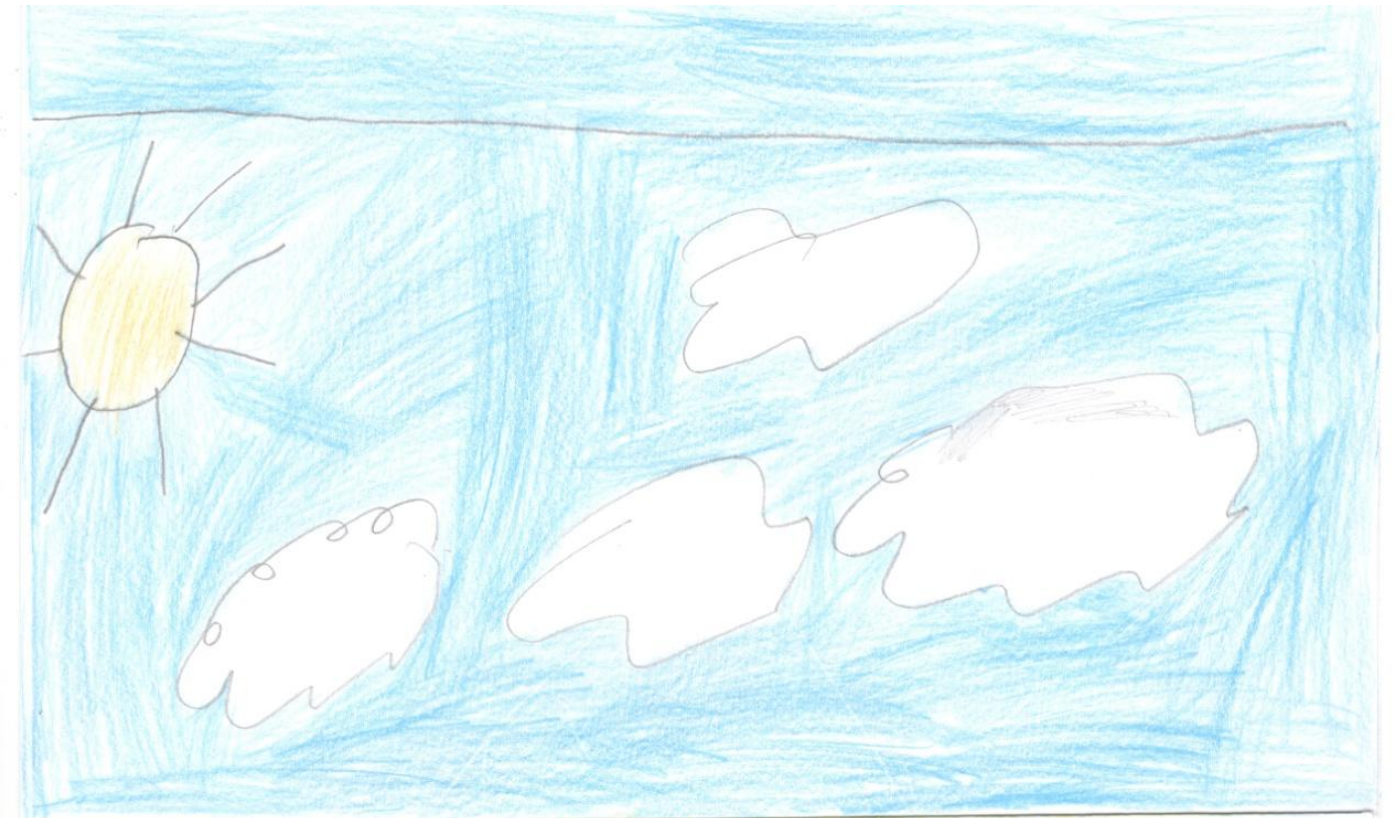
Παπάς: Πέταξα ένα αυγό, τρύπησε δύο βουνά και το αυγό δεν έσπασε.

Τεμπέλης: Όταν γεννήθηκε ο μπαμπάς μου, ήμουν επτά χρονών. Δεν είχαμε λάδι να τον βαφτίσουμε. Πήρα έναν κόκορα, έβαλα πάνω ένα βόδι, φύτεψα μια καρυδιά, άπλωσα ένα σχοινί και πήρα λάδι από τον ουρανό!

Παπάς : Κέρδισες! Πάρτε τα κορίτσια για νύφες και να ζήσετε καλά!

Βαμβάκης Γιάννης

Αφήγηση Φανούλας Καψάλη

2. Το κορίτσι, η γάτα και το γιαούρτι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια οικογένεια. Είχε τρία κορίτσια και ένα αγόρι.

Αρρώστησε το αγόρι και η μάνα είπε στον άντρα της:

- Φέρε λίγο γάλα να κάνω γιαούρτι για το παιδί.

Ο πατέρας τους, που ήταν κτηνοτρόφος, τους έφερε το γάλα και η μία κόρη ζήτησε από τη μαμά της να της δώσει λίγο γάλα να πιεί. Η μάνα της, της είπε ότι θέλει να το κάνει γιαούρτι για το γιο της.

Έπιασε η μητέρα το γιαούρτι και το σκέπασε. Η έξυπνη η κόρη πήγε κρυφά να δοκιμάσει λίγο γιαούρτι. Άθελά της έχυσε το γιαούρτι. Τι να κάνει τώρα η καημένη, που θα τη μάλωνε η μαμά της; Παίρνει τη γάτα τους και τη βουτάει στο γιαούρτι για να πει ότι το έχυσε η γάτα. Έρχεται η μάνα της και βλέπει τη γάτα άσπρη από το γιαούρτι.

- Τι έγινε; λέει στην κόρη της.
- Έχυσε η γάτα το γιαούρτι.

Παίρνει η μάνα της τη γάτα και τη χτυπάει στον τοίχο.

Η κόρη της απέναντι, γελάει και λέει μέσα της: « Δεν ήθελες να μου δώσεις λίγο γάλα, καλά να πάθεις!»

Αντώνης Καρανίκας

Αφήγηση Φανής Γκριζου

3. Η Αννέτα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μητέρα με τις δυο κόρες της. Τη μια την έλεγαν Μαρία και την άλλη Αννέτα. Η μητέρα είχε πολλή αδυναμία στη Μαρία. Της Αννέτας της φερόταν λες και ήταν ξένη. Την έβαζαν και έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού.

Μια μέρα η μάνα της την έστειλε στο μύλο να αλέσει το στάρι και να φέρει το αλεύρι να ζυμώσει ψωμί.

Ξεκίνησε λοιπόν η Αννέτα για το μύλο. Στο δρόμο συνάντησε μια τυφλή γριά. Της είπε: «Αννέτα, όταν θα πας στο μύλο θα κλείσεις όλα τα παράθυρα για να μην μπουν οι καλικάντζαροι και σε φάνε. Θα πάρεις το αλεύρι και τα φλουριά από το μύλο και θα φύγεις πριν λαλήσει ο κόκορας».

Η Αννέτα άκουσε την τυφλή γριά. Πήγε, πήρε το αλεύρι και τα φλουριά, τα φόρτωσε στο άλογο και έφυγε προτού λαλήσει ο κόκορας. Πέρασε καμαρωτή έξω από το σπίτι και η μαμά της, της φώναξε:

- Από δω Αννέτα, από δω.
- Όχι δεν έρχομαι. Όταν με έδιωχνες δεν ήσουν εσύ;

Η μαμά της ζήλεψε και είπε στη Μαρία:

- Να πας κι εσύ στο μύλο. Είδες η Αννέτα τι έκανε!

Ξεκίνησε η Μαρία χωρίς να ξέρει τι την περιμένει. Μόλις πήγε εκεί αμέσως τα καλικαντζαράκια την άρπαξαν και τη σκότωσαν. Η μάνα της περίμενε, περίμενε αλλά η Μαρία δε γύρισε ποτέ. Κατάλαβε ότι έχασε από τον εγωισμό της και τις δύο της κόρες. Τώρα στη ζωή είχε μείνει μόνη της για πάντα.

Καλλιόπη Καραϊσκού

Αφήγηση Αγγελική Γεράση

4. Ο παππούς και η γιαγιά

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια γιαγιά κι ένας παππούς. Είχαν μια γάτα κι έναν κόκορα. Μια μέρα μάλωσαν, χώρισαν, και η γιαγιά πήρε τη γάτα κι ο παππούς τον κόκορα.

Ο κόκορας, κάθε μέρα έλεγε στον παππού πως θα τον κάνει πλούσιο. Έτσι κι έγινε! Ένα πρωινό ο κόκορας πήγε έξω από το βασιλείο κι άρχισε να φωνάζει:

- Κικιρίκου, να χέσω τα γένια του βασιλιά! Κικιρίκου, να χέσω τα γένια του βασιλιά!

Τότε πήγαν οι φρουροί, τον πιάσανε και τον πήγανε μπροστά στο βασιλιά, λέγοντάς του τι έγινε.

Ο βασιλιάς τους διέταξε να τον βάλουν στο υπόγειο, στο δωμάτιο με τις λίρες, με την ελπίδα πως θα πεινάσει και θα φάει κάποια και θα πνιγεί.

Μόλις μπήκε μέσα ο κόκορας, γέμισε τα φτερά του με λίρες, έβαλε μια στο στόμα και έκαμε τον ψόφιο. Όταν τον είδαν οι φρουροί τον πέταξαν έξω.

Ο κόκορας τρέχει πίσω στον παππού και του λέει:

- Τίναξέ με να δεις τι σου έφερα!

Τον τινάζει, τι να δει!!! Γέμισε το πάτωμα λίρες!

Η γιαγιά τότε ζήλεψε κι είπε στη γάτα:

- Ο κόκορας έκανε πλούσιο τον παππού, ενώ εσύ δεν κάνεις τίποτα για μένα.

Έτσι η γάτα πηγαίνει στη διπλανή αποθήκη, πιάνει αρκετά ποντίκια, τα φέρνει στη γιαγιά και της λέει:

- Κοίτα να δεις τι σου έφερα!!! και γεμίζει το δωμάτιο ποντίκια.

Βάζει η γιαγιά τις φωνές, τη λυπήθηκε ο παππούς, αγαπήθηκαν κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Σαλαβάτη Κατερίνα

Αφήγηση Μπόλης Ε. Γιάννης

5. Ο Τάσος και η Γκόλφω

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πλούσιος νέος, που είχε πολλά πρόβατα. Τον έλεγαν Τάσο. Μια μέρα, εκεί που έβοσκε τα πρόβατά του, βλέπει ξαφνικά μπροστά του μια όμορφη βοσκοπούλα.

Η βοσκοπούλα ήταν φτωχή κοπέλα. Έβοσκε τα πρόβατά της, τα έχασε και έψαχνε να τα βρει.

- Δε μου λες καλέ μου νέε μήπως έχεις δει τα πρόβατά μου ; Ψάχνω να τα βρω.

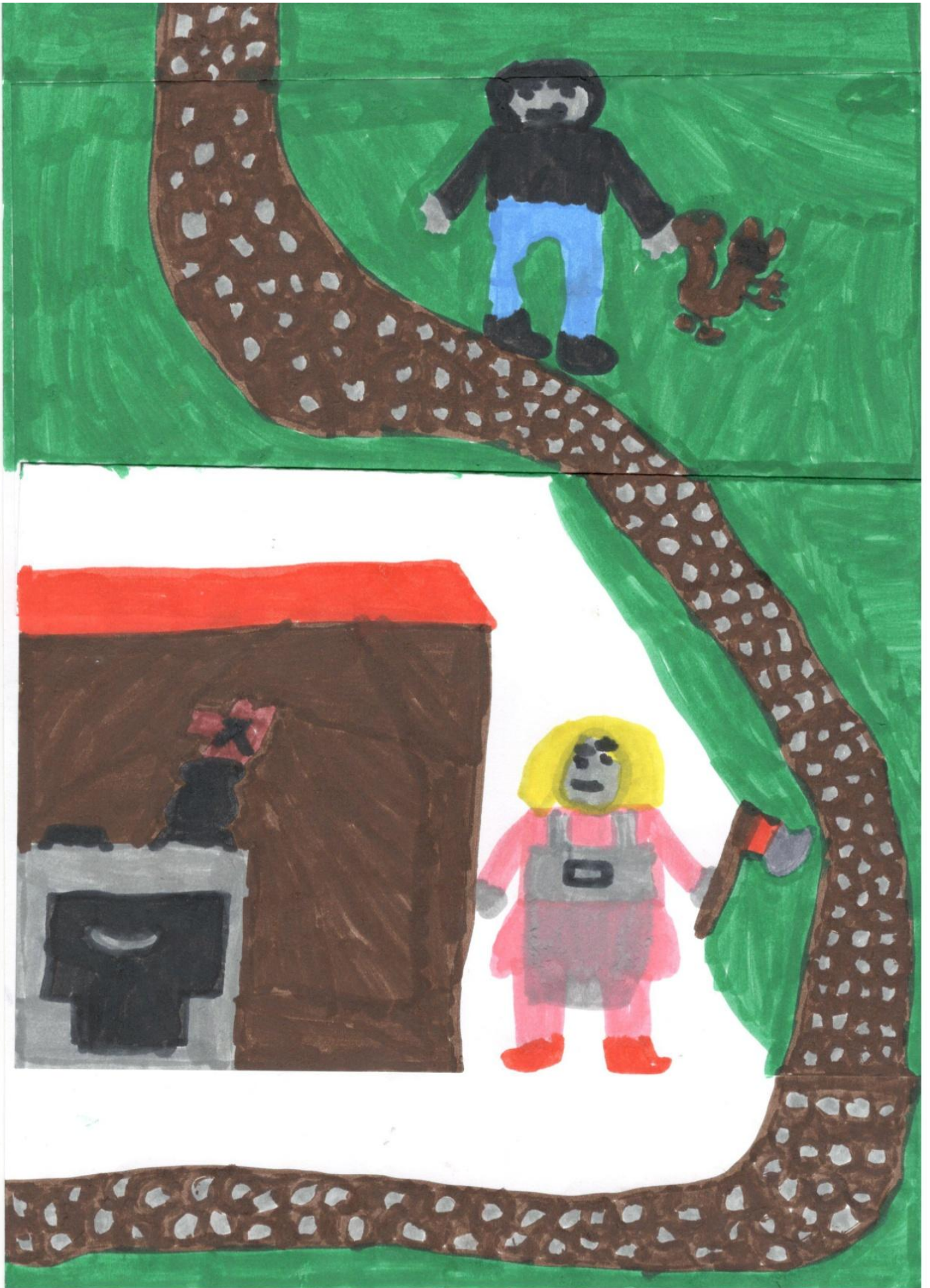
Ο Τάσος θαμπώθηκε από την ομορφιά της κι αμέσως την ερωτεύτηκε.

- Δε μου λες καλή μου κόρη, έχεις μάνα και πατέρα, αδέρφια κι αξαδέρφια κι άλλους συγγενείς;
- Ούτε μάνα, ούτε πατέρα, ούτε αδέρφια, ούτε αξαδέρφια, είμαι ορφανή.
- Ορφανός κι εγώ ο καημένος, ορφανή κι εσύ! Έλα να στεφανωθούμε να ζήσουμε μαζί!

Ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!!!

Γκαβοτάσιος Γιώργος

Αφήγηση Γκαβοτάσιος Γιώργος (παππούς)

6. Ο Καραμάνης

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν στο βουνό ένας παππούς και μια γιαγιά. Ήταν φτωχοί, δεν είχαν πάντα φαγητό για να τρώνε.

Το Χειμώνα ήταν πιο δύσκολα γι αυτούς, επειδή ο παππούς κυνηγούσε ζώα στο βουνό. Πολλές φορές τον βοηθούσε ο σκύλος τους, ο Καραμάνης.

Μια μέρα, που ο παππούς πήγε να φέρει ξύλα, γύρισε και βρήκε την κατσαρόλα γεμάτη με φαγητό! Κάθισαν να φάνε και ο παππούς φώναξε τον Καραμάνη για τα κόκαλα.

- Έλα, έλα Καραμάνη.

Η γιαγιά του έλεγε:

- Καραμάνη τρως, Καραμάνη φωνάζεις;

Ο παππούς δεν καταλάβαινε τι του έλεγε η γιαγιά.

- Καραμάνη, φώναξε πιο δυνατά.

Όταν είδε πως το σκυλί δεν ερχόταν και κατάλαβε τι έγινε, από το θυμό του σκότωσε τη γιαγιά!!!

Γκόγκος Χρήστος

Αφήγηση Γκόγκου – Μαντζάρα Σουλτάνα

7. Η πονηρή αλεπού

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας παπάς που είχε το σπίτι του μακριά από την εκκλησία. Πήγαινε κάθε Κυριακή με το γάιδαρό του. Κάθε φορά που γυρνούσε κουβαλούσε τις λειτουργίες να τις φάνε με την παπαδιά.

Τα Χριστούγεννα, που είχε πολύ κόσμο στην εκκλησία, ο παπάς γέμισε δυο τσουβάλια με ψωμιά. Βρίσκει έξω απ' το χωριό μια ψόφια αλεπού και σκέφτεται:

«Δεν την παίρνω σπίτι, μήπως τη θέλει η παπαδιά!»

Κατεβαίνει, παίρνει την αλεπού και την φορτώνει κι αυτή στο γάιδαρο.

Η πονηρή η αλεπού ήταν ζωντανή και κάθε μέρα έβλεπε τον παπά να περνάει έξω απ' τη φωλιά της με τα ψωμιά φορτωμένα και της τρέχανε τα σάλια.

Μέχρι να φτάσει στο σπίτι ο παπάς η αλεπού είχε κλέψει όλες τις λειτουργίες, τις είχε πετάξει στο δρόμο.

Φτάνει ο παπάς στο σπίτι, πάει να κατεβάσει τα ψωμιά, πουθενά.

«Αχ, η πονηρή η αλεπού, με κορόιδεψε», είπε ο παπάς, «ποιος ακούει τώρα την παπαδιά!»

Σταυρούλα Γκόγκου

Αφήγηση Σάρρου Χρυσούλα

8. Η κόρη του βασιλιά

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα αντρόγυνο, βασιλιάς και βασίλισσα. Είχαν κι ένα κοριτσάκι που το αγαπούσαν πολύ, το λάτρευαν.

Το κορίτσι ήπιε νερό από το ποτάμι, ήπιε κι ένα φίδι. Το φίδι μεγάλωνε στην κοιλιά του και φούσκωνε. Οι γονείς ντρέπονταν επειδή πίστευαν ότι ήταν έγκυος!

Μια μέρα αποφάσισαν να το εγκαταλείψουν στο βουνό, να χαθεί. Το κορίτσι σα νύχτωσε κοιμήθηκε στη ρίζα ενός δέντρου. Το πρωί που ξύπνησε, είδε εκεί κοντά ένα σπιτάκι. Σ' αυτό ζούσαν τρία αδέρφια με τα πρόβατά τους.

Εκείνη πήγε στο σπιτάκι αλλά δε βρήκε κανέναν. Το τακτοποίησε, το σκούπισε, ήπιε γάλα απ' το καζάνι και κρύφτηκε στο μαλλί. Το βραδάκι γύρισαν τα αδέρφια. Όταν είδαν το σπίτι συγυρισμένο παραξενεύτηκαν. Φάγανε και κουρασμένοι όπως ήταν πέσανε για ύπνο. Η κοπέλα βγήκε απ' την κρυψώνα της, έκανε όλες τις δουλειές και ξανακρύφτηκε στο μαλλί.

Τα παλληκάρια απόρεσαν ακόμα περισσότερο και σκέφτηκαν ένας απ' αυτούς να μένει στο σπιτάκι για να μάθουν τελικά τι συμβαίνει. Την πρώτη μέρα έμεινε ο μεγάλος. Δεν είδε τίποτα. Τη δεύτερη μέρα έμεινε ο μεσαίος, πάλι δεν είδε τίποτα. Οι δουλειές όμως γινόταν γιατί η κοπέλα μόλις αυτοί κλείναν τα μάτια και κοιμόταν για λίγο έβγαινε απ' την κρυψώνα της και συγύριζε. Η απορία μεγάλωνε!! Την τρίτη μέρα ήταν η σειρά του μικρότερου. Αυτός έκανε πως κοιμάται, το κορίτσι βγήκε να κάνει τις δουλειές και ξαφνικά την ώρα που έπινε το γάλα της φωνάζει:

-Τι κάνεις εκεί ; Ποια είσαι ;

Αυτή τρόμαξε και το φίδι πετάχτηκε από το στόμα της. Το παλληκάρι την καθησύχασε, άκουσε την ιστορία της και τελικά παντρεύτηκανε.

Το πρώτο παιδί που απέκτησαν το ονόμασαν «Πώς ήμουνα», το δεύτερο «Πώς κατάντησα» και το τρίτο «Πού βρίσκομαι».

Μετά από πολλά χρόνια ο βασιλιάς και η βασίλισσα πήγαν να δουν το μέρος που άφησαν το παιδί τους. Βρήκαν ένα σπιτάκι που τους φιλοξένησε. Στο βραδινό τραπέζι έβαλαν να πιούν ένα ποτήρι κρασί. Η βασίλισσα είπε:

- Φώναξε και τα παιδιά σου να έρθουν να φάνε μαζί μας.
- Πώς ήμουνα, Πώς κατάντησα, Πού βρίσκομαι, ελάτε εδώ.
- Τι ονόματα είναι αυτά; είπε η βασίλισσα.
- Δεν καταλάβατε ότι είμαι η κόρη σας ;
- Όχι δε σε καταλάβαμε.
- Τα παιδιά μου τα ονόμασα έτσι για να μην ξεχάσω τη ζωή μου!

Τότε ο βασιλιάς έδωσε διαταγή να πάνε στο παλάτι, έζησαν όλοι μαζί καλά και μεις καλύτερα!!!!

Γκουτζαμάνης Νίκος

Αφήγηση Φραξία Δερβένη

9. Το τυχερό παλληκάρι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρία αδέρφια. Άκουσαν πως γινόταν πανηγύρι στη Δολίχη, πήραν το δρόμο και πήγαν.

Ο πρώτος πήρε το δρόμο από τη δεξιά μεριά, ο δεύτερος από την αριστερή και ο μικρότερος πήρε τη μέση. Βρήκε μια φωλιά από μυρμηγκια και του έδωσαν ένα φτερό. Στη συνέχεια βρήκε ένα περιστέρι και του έδωσε ένα δικό του φτερό. Στο τέλος βρήκε μια μέλισσα και του έδωσε ένα ακόμη φτερό.

Εκεί που γινόταν ο χορός ο βασιλιάς έβαλε σ' ένα τραπέζι σιτάρι, κριθάρι και ρύζι. Έβαλε και δέκα κοπέλες στη σειρά και είπε:

- Όποιος ξεχωρίσει το σιτάρι, μου φέρει το αθάνατο νερό και καταλάβει ποια είναι η κόρη μου, θα την πάρει για γυναίκα του!

Ο μικρός αδερφός ρίχνει κρυφά το φτερό του μυρμηγκιού στο τραπέζι και τα μυρμηγκια ξεχωρίζουν το σιτάρι. Πετάει το φτερό του περιστεριού στον αέρα και κείνο φέρνει το αθάνατο νερό. Πετάει και το φτερό της μέλισσας και τσιμπάει τη βασιλοπούλα.

Κερδίζει τον αγώνα παντρεύεται τη βασιλοπούλα κι ο βασιλιάς πάει να σκάσει απ' το ζόρι.

Στερνάκα Ευθαλία

Αφήγηση Θεανώ Ντάμπου-Παρτάλα

10. Αλεπού και αρκούδα

Μια φορά κι έναν καιρό η αλεπού και η αρκούδα κάνανε παρέα. Πέρασαν όλο το καλοκαίρι μαζί, γέμισαν ένα δοχείο βούτυρο να το φάνε το χειμώνα.

Ήρθε ο χειμώνας, η αλεπού πεινούσε και σκέφτηκε να ανοίξει το δοχείο, να φάει λίγο βούτυρο.

- Πού ήσουν; ρωτάει η αρκούδα την αλεπού, όταν έλειψε για λίγο.
- Σε βαφτίσια.
- Πώς το είπαν ;
- Αρχή.

Πέρασαν λίγες μέρες και ξαναπήγε η αλεπού να φάει. Τη ρωτάει η αρκούδα.

- Πού ήσουν;
- Σε βαφτίσια.
- Πώς το είπαν ;
- Μέση.

Μετά από λίγες μέρες πήγε η αλεπού και τέλειωσε όλο το βούτυρο.

- Πού ήσουν; ρωτάει και πάλι η αρκούδα.
- Σε βαφτίσια.
- Πώς το είπαν ;
- Τέλος.

Πέρασαν οι μέρες, πείνασε η αρκούδα, πήγε να φάει βούτυρο και δε βρήκε τίποτα. « Η πονηρή η αλεπού το έφαγε», σκέφτηκε και γέμισε το δοχείο ασβέστη. Φεύγει η αρκούδα, βρίσκει την αλεπού και της λέει:

- Πάμε να φάμε λίγο βούτυρο, φιλενάδα ;
- Ε, και δεν πάμε ;

Ανοίγουν το δοχείο, το βλέπει γεμάτο η αλεπού, χαρά μεγάλη, βάζει το κεφάλι και τρώει. Η αρκούδα από πίσω την βλέπει και γελάει.

- Εσύ ήσουν που πήγαινες για βαφτίσια κι έτρωγες το βούτυρο! Ε, εγώ τώρα θα έρθω στην κηδεία σου!!!

Έφαγε, έφαγε κι έσκασε η αλεπού!

Άγγελος Τζημαγιώργης

Αφήγηση Χατζής Αθανάσιος

11. Ο φοβητσιάρης

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα ζευγάρι. Ο άντρας ήταν πολύ φοβητσιάρης. Του έλεγε η γυναίκα:

- Πήγαινε άντρα να πάρεις νερό.
- Φοβάμαι.

Μια μέρα είπε στη γυναίκα του:

- Δώσε με το τσεκούρι να πάω για ξύλα, με το άλογο.

Στο δρόμο που πήγαινε βρήκε ένα λύκο ψόφιο, τον φόρτωσε στο άλογο και τον έφερε στο σπίτι.

- Σήκω γυναίκα! Σκότωσα ένα λύκο!
- Εσύ φοβάσαι να πας για νερό και σκότωσες και λύκο;

Σηκώθηκε η γυναίκα, έβαλε στην πόρτα τυρί και προζύμι κι όλη νύχτα οι γάτες και τα σκυλιά έξυναν την πόρτα.

- Σήκω άντρα, ζητάνε το λύκο.
- Πες τους, γυναίκα, τον βρήκα ψόφιο τον έρημο!!!

Μπαζούκης Χριστόφορος

Αφήγηση Θεανώ Ντάμπου-Παρτάλα

12. Τράτζι τράτζι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια παμπόνηρη αλεπού και ζούσε κοντά στο μαντρί του μπαρμπα – Σάκη!

Ο μπαρμπα-Σάκης εκτός από τα γίδια και τα πρόβατα, είχε και πολλές κότες κι έναν φανταχτερό κόκορα.

Η κυρα –Μάρω τις λιμπίστηκε. Μόλις νύχτωνε άρπαζε από μία κι έκανε βασιλικό γεύμα. Κάποια στιγμή ο μπαρμπα-Σάκης κατάλαβε ότι οι κότες λιγότεψαν και σιγουρευτήκε όταν κάποιο πρωινό έλειψε κι ο κόκορας!!!

Το ίδιο βράδυ παραμόνεψε και είδε την κυρα-Μάρω να μπαίνει στο κοτέτσι κι αρχίζει να την κυνηγά. Τρέχει να γλιτώσει η αλεπού και χώνεται μέσα σ' ένα πουρνάρι.

Απλώνει τότε την γκλίτσα του μέσα στο πουρνάρι και πιάνει το πόδι της αλεπούς.

- Τράτζι – τράτζι ντι αρδισίνα αλλι π'ρνάρι! (Τράβα – τράβα τη ρίζα του πουρναριού) λέει η αλεπού και γελά σφίγγοντας τα δόντια της.

Βγάζει την γκλίτσα του ο τσοπάνης και την ξαναβάζει. Τώρα πιάνει το πουρνάρι κι η αλεπού τάχα κλαίει!!!

- Λέλε λέλε τσόρλουου!! (Αχ το πόδι μου!)

Τραβάει, τραβάει ο μπαρμπα - Σάκης να βγάλει την αλεπού, ξεριζώνει το πουρνάρι, πέφτει σε μια μπάρα με νερό!

Παίρνει τον ανήφορο η αλεπού γελώντας με το πάθημα του βοσκού, αλλά δεν ξανατόλμησε να πλησιάσει στο κοτέτσι.

Κι έζησαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Ντάμπου Ελένη

Αφήγηση Μπαρμπα-Σάκης

Μπρε! Μπρε!

13. Η απάντηση της πεθεράς

Μια φορά κι έναν καιρό μια μάνα είχε τρία κορίτσια και τα αρραβώνιασε και τα τρία.

Η πεθερά έκανε φαγητό για να φιλέψει τους γαμπρούς.

Ο πρώτος γαμπρός είχε σπυριά (παπίλες) στα χείλη του και λέει:

- Να είχα μουστάκια, να τα γύριζα έτσι, και γρατσουνούσε τα σπυριά.

Ο δεύτερος είχε σπυράκια στο κεφάλι και λέει:

- Να είχα ένα καπέλο, να το γύριζα έτσι, και γρατσουνούσε τα σπυριά που τον φαγούριζαν στο κεφάλι.

Ο τρίτος γαμπρός κρύωνε, είχε ρίγος και λέει:

- Να είχα ένα όπλο και να πυροβολούσα έτσι και τριβόταν δεξιά αριστερά, για να ζεσταθεί.

Σηκώνεται απογοητευμένη η πεθερά και βγαίνοντας στην πόρτα ρίχνει μια πορδή και λέει:

- Ναι. Και φεύγει!

Όταν γυρίζει μετά από λίγο, τη ρωτούν οι γαμπροί:

- Τι ήταν αυτό το ναι που είπες;
- Με ρώτησε ο κώλος, τι τους έχεις αυτούς, γαμπρούς; Και του απάντησα ΝΑΙ!

Τσανούσας Γιώργος

Αφήγηση Θεανώ Ντάμπου-Παρτάλα

14. Ο κυρ- Κούρβουλας

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ο κυρ- Κούρβουλας και ήθελε να παντρευτεί την κόρη του βασιλιά. Για να το καταφέρει αυτό είπε στην κυρά- Μάρω, την αλεπού, να πείσει όλους τους εργάτες της χώρας, να πούνε πως τα χωράφια είναι δικά του και θα της δώσει ένα τσουβάλι λίρες.

Η κυρα αλεπού πήγε σε όλα τα χωράφια και τ' αμπέλια και είπε σε όλους τους εργάτες, πως αν περάσει ο βασιλιάς και ρωτήσει ποιανού είναι τα χωράφια, να πούνε του κυρ- Κούρβουλα, και θα τους δώσει όλους από μια λίρα.

Γύρισε η αλεπού στο σπίτι και είπε στον κυρ- Κούρβουλα πως όλα είναι εντάξει. Εκείνος της υποσχέθηκε πως μόλις γίνει ο γάμος θα της δώσει ένα τσουβάλι λίρες.

Μια μέρα ο βασιλιάς έκανε μια βόλτα και ρώτησε τους εργάτες ποιανού είναι τα χωράφια. Όλοι του απαντήσανε: «Του κυρ- Κούρβουλα.»

Ο βασιλιάς απόρησε, ποιος είναι αυτός ο κυρ-Κούρβουλας, και θέλησε να τον γνωρίσει. Έδωσε διαταγή να τον φέρουν στο παλάτι. Αμέσως οι φρουροί πήγαν, τον βρήκαν και του είπαν πως τον ήθελε ο βασιλιάς.

Πηγαίνει στο παλάτι ο κυρ-Κούρβουλας, γνωρίζεται με το βασιλιά που του προτείνει να παντρευτεί την κόρη του.

Ο κυρ-Κούρβουλας δέχεται αμέσως. Γίνεται ο γάμος, δίνει τις λίρες στην αλεπού κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Φακαλή Ελένη

Αφήγηση Μπατζογιάννη Ελένη

15. Το μανάρι

Τα παλιά τα χρόνια, ένα πρόβατο είχε γεννήσει δυο αρνάκια, αλλά δεν είχε αρκετό γάλα να τα ταΐσει και τα δυο.

Δυο γυναίκες, συνυφάδες, λέει η μία στην άλλη:

- Νάκου, παίρνουμε το ένα εμείς να το μεγαλώσουμε μαζί, κι όταν μεγαλώσει θα το πουλήσουμε και θα μοιραστούμε τα λεφτά;
- Πώς θα το μεγαλώσουμε, αφού δεν έχουμε λεφτά να αγοράσουμε γάλα;
- Θα το θηλάσουμε, μια εσύ μια εγώ.

Έτσι αποφάσισαν να το κρατήσουν. Το θηλάζαν μια φορά η Νάκου, μια φορά η Λευτερία. Όταν μεγάλωσε λίγο, τις ακολουθούσε παντού. Πήγαινε από πίσω τους « Μπε, μπε»!

- Μωρέ τι θέλει, έλεγαν, και μας ακολουθεί συνέχεια και τις δυο;

Όταν μεγάλωσε και έγινε 12 οκάδες, το πούλησαν και μοίρασαν τα λεφτά!

Ντάμπος Γιώργος

Αφήγηση Αννούλα Πεζή

16. Το γουρουνάκι.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια γιαγιά κι ένας παππούς. Είχαν ένα γουρουνί, το έσφαξαν, το έψησαν στο φούρνο και το έβαλαν στο τραπέζι για να φάνε.

Όλα καλά αλλά είχαν ξεχάσει να πάρουν κρασί. Ξεκίνησαν να πάνε στην αγορά ν' αγοράσουν κρασί και στο δρόμο τραγουδούσαν. Συνάντησαν κι έναν άγνωστο και τους ρώτησε:

- Πού πάτε;

- Πάμε να αγοράσουμε κρασί, να φάμε το ψημένο γουρουνάκι μας που περιμένει έτοιμο πάνω στο τραπέζι.

Πηγαίνει ο άγνωστος γρήγορα – γρήγορα στο σπίτι τους και παίρνει το γουρουνί.

Γυρίζει ο παππούς και η γιαγιά στο σπίτι, άφαντο το γουρουνάκι.

- Ποιος έφαγε το γουρουνάκι, γιαγιά;

- Οι μύγες θα το έφαγαν!!!

Αρχίζουν τότε να κυνηγούν τις μύγες με δυο ξύλα. Χτύπα ο ένας χτύπα ο άλλος δεν άφησαν τίποτα όρθιο. Βλέπει η γιαγιά μια μύγα στη μύτη του παππού τον κοπανάει, πάρτον κάτω τον παππού! Τον σηκώνει η γιαγιά του δένει τη μύτη, και τον περιποιείται μέχρι που έγιανε.

Κι έζησαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα, αλλά ποτέ δεν έμαθαν ποιος έφαγε το γουρουνάκι!

Μπαζούκη Αγγελική

Αφήγηση Φτεργιώτη Δήμητρα

17. Η γιαγιά και τα κρεμμύδια

Ήταν κάποτε μια παρέα αγοριών που έκανε πολλές ζημιές στη γειτονιά. Τα θεωρούσαν όλα παιχνίδι.

Μια γιαγιά που τους είχε μαλώσει πολλές φορές, δεν άντεχε άλλο τις σκανταλιές τους. Πάει και τους μαρτυράει στο χωροφύλακα, να τους μαλώσει, μήπως και βάλουν μυαλό.

Όταν το έμαθαν τα αγόρια πηγαίνουν νύχτα στον κήπο της γιαγιάς και πατούν όσα κρεμμύδια υπήρχαν εκεί, νομίζοντας πως έτσι παίρνουν εκδίκηση.

Ο αστυνομικός το έμαθε και τους τιμώρησε. Η γιαγιά όμως γελούσε ευχαριστημένη, γιατί τα κρεμμύδια έπρεπε να πατηθούν για να χοντύνουν. Αντί να κάνει λοιπόν εκείνη αυτή τη δουλειά, την έκαναν τα αγόρια.

Άθελά τους έκαναν ένα καλό και τιμωρήθηκαν για όλα τα στραβά που είχαν κάνει μέχρι τότε.

Άσπα Σούρδη

Αφήγηση Ντάμπου Ασπασία

18. Τα μουλάρια του Χότζια

Κάποτε ο Χότζιας έπρεπε να πάει στο δάσος, να φέρει ξύλα. Είχε μόνο ένα μουλάρι. Πάει στη γειτονιά κι αρχίζει να ζητάει μουλάρια. Παίρνει ένα απ' τον μπαρμπα- Γιάννη, δύο απ' τον μπαρμπα-Κόλα, ένα απ' τη θείσα-Ρηνάκου, μάζεψε άλλα δεκατέσσερα ζώα!

Ανεβαίνει στο βουνό, φορτώνει τα ξύλα στα ξένα ζώα, το δικό του το κρατάει για καβάλα.

Πριν ξεκινήσει, μετράει τα μουλάρια τα βγάζει δεκαπέντε. Ανεβαίνει καβάλα και ξεκινά. Μετά από λίγο μετράει, ξαναμετράει δεκατέσσερα!!!! Κατεβαίνει, κοιτάζει δεξιά, αριστερά μήπως ξέφυγε κανένα, τίποτα. Τα ξαναμετράει, τα βρίσκει δεκαπέντε, κι ανακουφισμένος καβαλικεύει και συνεχίζει.

Μετά από λίγο μετράει, ξαναμετράει δεκατέσσερα!!!! Κατεβαίνει, τα ξαναμετράει, τα βρίσκει δεκαπέντε.

Να μην τα πολυλογούμε, αυτό συνεχίστηκε μέχρι που έφτασε στο χωριό. Τη μία δεκατέσσερα την άλλη δεκαπέντε.

Ο Χότζας ράκος από το ανεβοκατέβασμα και το μέτρημα!!

Μαγιώνα Μαρία

Αφήγηση Μαγιώνα Μαρίκα

19. Το μυστικό

Η Κούλα και η Μαρίκω είναι δύο πολύ καλές φιλενάδες. Μια μέρα η Κούλα ήταν στο Σάλτσι ενώ η Μαρίκω ήταν αρκετά μακριά, στις Τρεις Βρύσες.

Τότε η Κούλα, της φώναξε δήθεν εμπιστευτικά:

- Μαρίκωω να σου πω ένα μυστικό; Έγινε ένας αρραβώνας, αλλά μην το πεις πουθενά γιατί είναι κρυφός!
- Εντάξει Κούλα, μείνε ήσυχη!

Και φυσικά το μυστικό τους αντλάλησε σε όλο το χωριό.

20. Η Πιπίκα

Στα παλιά τα χρόνια τρεις κοπέλες συνήθιζαν να πηγαίνουν και να χορεύουν σε μια βρύση έξω από το χωριό.

Μια μέρα η μια από αυτές, η Πιπίκα, φορούσε ένα πολύ ωραίο φόρεμα που έκανε τις άλλες να ζηλεύουν πολύ, με αποτέλεσμα να της το σκίσουν. Τότε, λοιπόν, όλοι φώναζαν: «Το φουστάνι της Πιπίκας! Το φουστάνι της Πιπίκας!» και η βρύση ονομάστηκε από τότε βρύση της Πιπίκας.

Σήμερα ονομάζεται έτσι ολόκληρη εκείνη η περιοχή.

(βλ. ζωγραφιά εξωφύλλου)

Μπαζούκης Δημήτρης

Αφήγηση Μπαζούκης Μήσιος

21. Ο Τσιουτσιουμίγκας και ο Αρούσης

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα μικρό και ήσυχο χωριουδάκι, ζούσε ο κυρ-Γιώργης με τη γυναίκα του την κυρά-Άννα και το αγοράκι τους. Το αγοράκι ήταν μικροκαμωμένο και το φώναζαν Τσιουτσιουμίγκα.

Ένα πρωί ξεκίνησαν και οι τρεις για το χωράφι με τα δυο τους βόδια, τον Αρούση και τον Μελίσση. Εκεί που οργώνανε, άρχισε βροχή κι ο Τσιουτσιουμίγκας πήγε κι έκατσε κάτω από ένα μανιτάρι.

Ο Αρούσης τότε βρήκε την ευκαιρία, μιας και δε δούλευε, να βοσκήσει. Καθώς έτρωγε τα φρέσκα χορταράκια, έφαγε και το μανιτάρι μαζί με τον Τσιουτσιουμίγκα!

Όταν τελικά σταμάτησε η βροχή, ο κυρ-Γιώργης άρχισε να ψάχνει το αγόρι, μα δεν το έβρισκε πουθενά. Φώναζε, φώναζε:

- Τσιουτσιουμίγκα, Τσιουτσιουμίγκα! Απάντηση δεν έπαιρνε.

Κι ο Τσιουτσιουμίγκας όμως φώναζε πολύ δυνατά μέσα από την κοιλιά του Αρούση. Μετά από πολλή ώρα τον άκουσε επιτέλους ο πατέρας του. Πιάνει λοιπόν ο κυρ-Γιώργης τον Αρούση, του κόβει την κοιλιά με προσοχή, βγάζει έξω τον Τσιουτσιουμίγκα και ράβει πάλι την κοιλιά του βοδιού. Από κείνη τη μέρα κι ύστερα ο Τσιουτσιουμίγκας καθόταν πάντα σε τέτοιο σημείο ώστε να τον βλέπουν και οι άνθρωποι και τα ζώα.

Κι έζησαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.

Ντάμπου Δέσποινα
Αφήγηση Μπόλης Ε. Γιάννης

22. Η γουρούνα και οι λίρες

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας φτωχός ανθρωπάκος. Πάμφτωχος. Δεν είχε ούτε ψωμί να φάει. Περπατούσε ανήμπορος. Είχε μια γουρούνα και τη βοσκούσε. Περίμενε να γεννήσει τα γουρουνόπουλα, να τα πουλήσει και να αγοράσει φαγητό και ρούχα.

Μια μέρα εκεί που βοσκούσε η γουρούνα, έσκαψε το χώμα για να βρει τροφή. Σήκωσε μια πλάκα με τη μουσούδα της. Πλησιάζει ο ανθρωπάκος, κάτι του γυαλίζει, κοιτάει καλύτερα, τι να δει!!! Μια βουτίνα γεμάτη λίρες!!!

Τις παίρνει ο φτωχός ανθρωπάκος, πηγαίνει στο καλύβι του. Φτιάχνει καινούριο σπίτι, μεγάλο κι όμορφο, αγοράζει καλά ρούχα, γεμίζει το σπίτι του μ' όλα τα καλούδια.

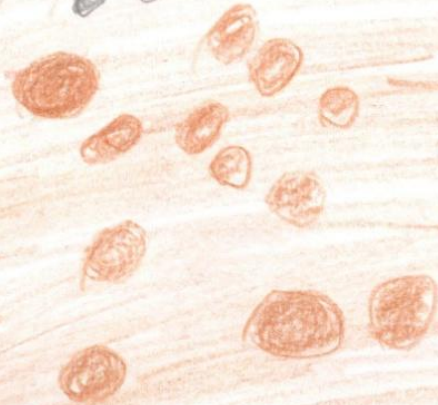
Δεν περνάει πολύς καιρός κι η γουρούνα ψοφάει. Ο νοικοκύρης, επειδή δεν ξέχασε το καλό που του έκανε, θέλησε να τη θάψει σαν άνθρωπο, με παπά.

Πηγαίνει στον παπά, μα δε δέχεται να θάψει τη γουρούνα. Πηγαίνει τότε στο Δεσπότη και του ζητά άδεια για την κηδεία της γουρούνας. Ο Δεσπότης του απαντά ότι δεν επιτρέπει ο νόμος κάτι τέτοιο. Γυρίζει στο σπίτι, σκέφτεται, παίρνει ένα βιβλίο με πολλά φύλλα. Το γεμίζει με λίρες και ξαναπάει στο Δεσπότη.

- Ο δικός σας ο νόμος δεν επιτρέπει να γίνει η κηδεία. Μήπως αυτός ο νόμος σας το επιτρέπει; Και του δίνει το βιβλίο. Το παίρνει ο Δεσπότης, το ξεφυλλίζει, δίνει εντολή στον παπά και κάνει την κηδεία!

Μπόλη Άννα
Αφήγηση Μπόλης Βαγγέλης

ΑΥΤΩΝ ΗΣ ΓΑΡΕΤΗΣ

23. Εμείς οι τρεις

Κάποτε, τα πολύ παλιά τα χρόνια, τρεις φίλοι Λιβαδιώτες, αποφάσισαν να πάνε στην Πόλη! Δεν γνώριζαν όμως ούτε μια ελληνική λέξη.

Όταν έφτασαν στην Πόλη, σε μια πολυσύχναστη πλατεία, συσκέφτονται και αποφασίζουν να σκορπίσουν στην γύρω περιοχή, να γνωρίσουν τον τόπο και να μάθουν ό,τι μπορέσει ο καθένας.

Ο πρώτος παίρνει έναν δρόμο, βλέπει μια παρέα ανθρώπων και τους ακολουθεί διακριτικά ν' ακούσει κάτι για να μάθει. Ακούει, επαναλαμβάνει και μαθαίνει τη φράση: « Ημείς οι τρεις».

Ο δεύτερος, μπαίνει στην αγορά, ακούει διάφορα, περνάει έξω από ένα μπακάλικο, ακούει τη φράση «Για μια οκά φασόλια», τον εντυπωσιάζει, την λέει και την ξαναλέει και τη μαθαίνει.

Ο τρίτος, κάνει βόλτες στην πλατεία και από κάποιον ακούει να λέει φωναχτά «Μάλιστα! Μάλιστα!»

Δυο ώρες αργότερα ανταμώνουν και οι τρεις στο σημείο που είχαν ορίσει και περιχαρείς λέγανε και ξαναλέγανε αυτά που είχαν μάθει.

Για κακή τους τύχη εκεί κοντά γίνεται φασαρία που καταλήγει σε φόνο! Όλοι οι συμμετέχοντες εξαφανίζονται κι οι φίλοι μας πάνε να βοηθήσουν τον χτυπημένο. Εκείνη τη στιγμή έρχεται και ο αστυνομικός. Τους βλέπει και τους ρωτά.

- Ποιος σκότωσε τον άνθρωπο ;
- Ημείς οι τρεις, λέει ο πρώτος!
- Γιατί;
- Για μια οκά φασόλια, απαντά ο δεύτερος!
- Για μια οκά φασόλια σκοτώσατε τον άνθρωπο ;
- Μάλιστα! Μάλιστα! πετάγεται ο τρίτος!

Τους γραπώνει, τους περνά χειροπέδες και καταλήγουν στο μπουντρούμι!

Είδαν κι έπαθαν μέχρις ότου βρεθεί Βλάχος διερμηνέας να εξηγήσουν τι έγινε. Αυτά παθαίνει όποιος δε γνωρίζει τι λέει!

Γαζέτης Αντώνης
Αφήγηση μπαρμπα-Σάκης

24. Κιάτρ' αρ'π'

Κάποτε πριν πολλά – πολλά χρόνια, παντρεύτηκε ένα νέο ζευγάρι! Ήταν πολύ όμορφο και πολύ αγαπημένο!

Ο άντρας πήγαινε καθημερινά στη δουλειά και κουραζόταν πολύ. Η γυναίκα του έφτιαχνε τις δουλειές του σπιτιού και μαγείρευε. Μόνο που ... δεν ήξερε να μαγειρεύει πολλά φαγητά. Μόνο αυγά τηγανητά και μακαρόνια!

Αφού πέρασε πολύς καιρός, ο άντρας διαμαρτυρήθηκε για το φαγητό και ζήτησε κάτι διαφορετικό.

- Να κάνω κάτι άλλο; Σαν τι ;

- Κιάτρ' αρ' π' (Πέτρα με πανί), απαντάει ο σύζυγος και φεύγει στη δουλειά.

Η γυναίκα τρέχει στη γειτόνισσα και τη ρωτάει:

- Αμό σόρα (αδερφή μου), ο άντρας μου ζητάει να του μαγειρέψω κιάτρ' αρ'π'. Πώς γίνεται αυτό;

- Θα πας στο ρέμα, στο Γκουγκούλα, θα διαλέξεις δυο στρογγυλές άσπρες πέτρες, θα τις πλύνεις καλά καλά, θα τις τυλίξεις με λωρίδες από καθαρό πουκάμισο. Ύστερα θα πας στο χασάπη να πάρεις τρία-τέσσερα κομμάτια κρέας. Στο μανάβη να πάρεις δυο κρεμμύδια, δυο καρότα, δυο πατάτες, λίγο σέλινο. Αφού τα καθαρίσεις και τα πλύνεις καλά όλα αυτά θα τα ρίξεις στην κατσαρόλα με λίγο λάδι, αλάτι και μπόλικο νερό για να βράσουν! Το φαγητό σου όταν έρθει ο άντρας σου, θα είναι έτοιμο.

Την ίδια μέρα η νοικοκυρά μας ακολουθώντας πιστά τη συνταγή, έκανε ένα καταπληκτικό φαγητό!

Γυρίζει ο άντρας από τη δουλειά και μοσχοβολούσε η γειτονιά. Μπαίνει στην κουζίνα και ζητά ένα πιάτο χωρίς όμως τις πέτρες. Το τρώει το ευχαριστιέται και ζητάει κι άλλο.

- Μπράβο γυναίκα αυτό ήταν φαγητό!!!

- Μα τις πέτρες δεν τις φάγαμε!!! απαντάει η γυναίκα του.

- Τις πέτρες πλύνε τις και φύλαξέ τες για την επόμενη φορά!

Ρωτώντας λοιπόν, όλα μπορείς να τα καταφέρεις!!!

Καψάλη Ελένη
Αφήγηση μπαρμπα-Σάκης

25. Ο Χότζας και το μπαρκατσούλι

Κάποτε ο Χότζας ήθελε να κάνει τραχανά για να φάει η οικογένειά του το χειμώνα. Όμως δεν είχε καζάνι δικό του για αυτή τη δουλειά. Τι να κάνει, αρχίζει να πηγαίνει στη γειτονιά και να ζητάει.

Κάποια γειτόνισσα τον λυπήθηκε και του έδωσε. Κάνει τον τραχανά ο Χότζας, αλλά το καζάνι δεν το επιστρέφει! Πέρασε καιρός και η γειτόνισσα ανήσυχη τον βρίσκει και τον ρωτά:

- Όρε Χότζα, πού είναι το καλντάρι μου ;
- Αμάν, ξέχασα να σου πω τα ευχάριστα! Είχαμε γεννητούρια για αυτό δεν μπορούσα να σου το φέρω. Τρέχει στο σπίτι του κι επιστρέφει αμέσως με το καζάνι, έχοντας μέσα κι ένα μικρό, όμορφο μπαρκατσούλι!!!
- Το καζάνι γέννησε, δικά σου γειτόνισσα.

Η γυναίκα, παραξενεύτηκε, αλλά και χάρηκε πάρα πολύ και δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

Μετά από λίγο καιρό, ο Χότζας ξαναζητάει το καζάνι για να βάψει το μαλλί για τις φλοκάτες αυτή τη φορά.

Η γειτόνισσα του δίνει το καζάνι μετά χαράς.

Περνάει καιρός, περιμένει η γυναίκα, περιμένει, πουθενά ο Χότζας. Τον πιάνει και του λέει:

- Όρε Χότζα, πού είναι το καλντάρι μου;
- Τώωωρα, πάει καιρός που το θάψαμε, δε στο είπα για να μη σε στεναχωρέσω.
- Βρε Χότζια, πεθαίνει το καζάνι;
- Γιατί γεννάει το καζάνι βρε γειτόνισσα ;

Αυτά παθαίνει όποιος είναι άπληστος και ευκολόπιστος.

Γκριζος Βαγγέλης
Αφήγηση μπαρμπα-Σάκης

Και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Ο μπαρμπα-Σάκης έκλεινε πάντα με το ιαράμου σι ιόου ακό (Ήμουνα κι εγώ εκεί), σου έφερνα και κάτι κόκκινα παπούτσια, αλλά εδώ στον Πολέζο, κάτι σκυλιά τα πέρασαν για κρέας και μου τα πήραν απ' το χέρι!